

нечии дѣца играятъ на орѣхи, то и тая невинна дѣтинска игра му не дава да мирува, и тя го оскърбява, и тя мѣчи неговото пѣргаво сърце. Приближи са той полегичка до тѣхъ, като котка, повдигне тоягата си и извика:

— Отъ дѣ сте вие, пѣси синове, зема-
ле орѣхи? а?

— Мене ми ги даде мама, и каза ми да си поиграя съ Недѣлча, казва едно отъ момченцата, на което носенцето са е зачервило, като панджаръ, отъ студѣтъ.

— Мене тато даде петъ пари, и азъ си купихъ орѣшки отъ Петра Митрова, казва другиятъ, който е турилъ на главата си рошовата бащина си шапка.

Хаджи Генчо хване за ухото пѣрвото момченце, потѣгли го малко нагоре, и захване, съ насмѣшка, да му говори:

— Ти, пѣси сине, орѣхите си открадналъ отъ майка си! Казвай истината! Открадналъ ли си ги или не? а?